

привързамъ да свършиш днесъ еде-коя работа, защото-то утрѣ не е възможно да я свършиш.

Заблудженне! и сичкыты тыагы имашь за нѣждны, а спасеніе-то ти? за нѣждно мислишь, да извършишь онова, а не мислишь ли за нѣждно да укаришь една заповѣдь Божіа, на която престѣпленіето е смъртенъ грѣхъ? Ида, когато видѣлаш мирото, което онаа блудница излѣла на краката Исусовы, рѣкълъ: че то можало да се продаде за триста динара; нъ когато Евренти щѣли да хванятъ Исуса, що ще ми дадете, имъ рѣкълъ той, и азъ да ви го предамъ? „что хощете ми дати, и азъ вамъ предамъ егѡ?“ (1) Тѣ, като мѡ отговорили: тридесатъ сребърника, той се благодарилъ, и имъ не повторилъ дръго, щото можалъ се благодарити и съ по-малко; което значи, че той зналъ да оцѣни мирото; „можаше во сѣ мѡро прѡдано быти на трѣхъ стѣхъ пенѣвѣхъ.“ (2) Нъ Христа, неоцѣненото съкровище на небото и на земата не оцѣнилъ за нищо: „что хощете ми дати, и азъ вамъ предамъ егѡ?“ Таквось мнѣніе имашь и ты; защото за нѣждна, и многоцѣнна вещь мислишь една малка печала отъ търговіата си, сѡбжеата си при единъ князь, или Господарь, а Божіата заповѣдь, която престѣпашь съ загѣба на спасеніето си, не я познавашь за нищо. Тевѣ стрѣва ли ти се, че изгѣбвашь онѡй време, когато стоишь да сѡвѣдашь литѣргіата, и словото Божіе? ты го не гѣвишь, ты го печелишь, говори великій Василий, защото го подарявашь Богѡ, който ти отдава печалата съ притѣрка. Ты си стрѣвай дѣлность-та като Христіанинъ, карди празникътъ, който кардатъ и Ягаране, и Евреи, и ако имашь нѣждна работа, остави я на Божій Промыслъ, и той ще я исправи съ довъръ край. „Взаймъ дѣнное Бѡгѡ не погибѣетъ: но воздаётся ѡ негѡ съ приращеніемъ. Слѣка во непразднства качественнаа, толика предѡслетъ Господь, и тѣлѡ здравіе, и дѡшъ спасеніе: и измѣнникый ѹдѡбность, и чрезъ все время жизни благодѣнствіе дѡхѡвнаа предпочитѡющимъ подакѡа.“ Помысли и това, че Богъ, когато Евренти были въ пѣстыната въ шесть-тѣхъ дни отъ седмицата давалъ да вали Манната, а седмицѡтъ день не давалъ, защото искалъ въ седмицѡ день, който былъ празникъ, да нѣмѡтъ Евренти причина да излизатъ възъ отъ шѡ-

[1] Мат. гл. 26, ст. 15. [2] Тамже ст. 9.